

Nr 70.

Ankom till riksdagens kansli den 26 mars 1946 kl. 1 em.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående avstående från återkrav av vissa ersättningar för vård av krigsskadade.

(3:e avd.)

I propositionen nr 168 har Kungl. Maj:t, under återopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för den 8 mars 1946, framlagt förslag för riksdagen om avstående från återkrav av vissa ersättningar för vård av krigsskadade.

I lagen den 22 juni 1939 (nr 310) om sjukhusvård vid krig eller krigsfara, vilken enligt Kungl. Maj:ts beslut i viss utsträckning varit tillämplig under krigsåren, föreskrives beträffande civila sjukhus — bortsett från dem som upprättas i anledning av krig eller krigsfara — bland annat att under tid, då krig icke råder, kostnader för vård av krigsskadade skola ersättas av statsmedel enligt grunder, som fastställas av Konungen. Med krigsskadade förstås därvid bland andra sådana sjuka eller sårade, vilkas sjukdom eller skada föranletts av eller inträffat under deras tjänstgöring vid krigsmakten eller civilförsvaret eller uppehåll där med vederbörligt tillstånd. Av Kungl. Maj:t fastställda ersättningsbelopp ha bestämts i nära anslutning till medeltalen av de verkliga dagkostnaderna vid sjukhusen.

Emellertid är de krigsskadades rätt till sjukhusvård å statens bekostnad i olika avseenden begränsad, under det att krigssjukhusvårdslagen icke ansetts innehålla någon häremot svarande inskränkning av statens skyldighet att till sjukhusens huvudmän utgiva ersättning för kostnader för vård av krigsskadade. Av departementschefens anförande framgår, att denna bristande överensstämmelse sedan början av år 1944 utjämnats genom ändrad tillämpning av krigssjukhusvårdslagen.

I gemensam skrivelse den 8 oktober 1942 ha *medicinalstyrelsen* och *riksförsäkringsanstalten* hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen, att vårdkostnadsersättning, som jämlikt nämnda lag bestritts av statsmedel för person, som ej varit tillförsäkrad fri vård på statens bekostnad, där ej Kungl. Maj:t annorlunda bestämde, icke skulle sökas åter av den, som åtnjutit vården. Enligt en inom medicinalstyrelsen verkställd ungefärlig beräkning skulle de belopp, varom fråga vore, uppgå till sammanlagt högst 17 000 kronor.

I avgivna yttranden ha *arméförvaltningens civila departement* och *sjukvårdsstyrelse, svenska stadsförbundet, svenska landstingsförbundet* och *statskontoret* icke funnit anledning till erinran mot förslaget om eftergift av statens ifrågasvarande återkravs rätt.

Departementschefen har för egen del anfört, bland annat, att återkrav icke torde kunna komma i fråga beträffande större del av de utgivna beloppen, än som svarar mot vad de krigsskadade själva skulle ha haft att erlægga till vederbörande huvudmän eller vanlig legosängsavgift. Vid sådant förhållande skulle det sammanlagda återkravsbeloppet bliva avsevärt lägre än det av medicinalstyrelsen beräknade. Med hänsyn till återkravsbeloppets ringa storlek och då enbart fixerandet av det belopp, som skulle återkrävas av varje här avsedd krigsskadad, skulle kräva en synnerligen omfattande utredning, vore det uppenbart, att återkrav av praktiska hänsyn icke borde göras gällande. Härför talade även starka billighetsskäl, bland annat den tid som förflutit efter uppkomsten av återkravs rätten. Det torde dock ankomma på Kungl. Maj:t att pröva huruvida återkrav borde ske i de fall, där den vårdades skada uppenbarligen vore självvållad. I sådana fall torde endast böra återkrävas mot legosängsavgiften å vederbörande sjukhus svarande belopp.

Utskottet.

Utskottet har ej funnit anledning till erinran mot Kungl. Maj:ts förslag och får därför hemställa,

att riksdagen må medgiva, att ersättning, som under åberopande av 9 § lagen den 22 juni 1939 om sjukhusvård vid krig eller krigsfara av statsmedel utgivits för sådan vård å civilt sjukhus av krigsskadad, som denne icke ägt åtnjuta på statens bekostnad, icke skall till någon del återkrävas av den vårdade, såvida icke Kungl. Maj:t annorlunda bestämmer.

Stockholm den 26 mars 1946.

På statsutskottets vägnar:

J. B. JOHANSSON.

Närvarande: se under utlåtandet nr 66.
